

магарето, хукна направо презъ царевницата. Отначало децата прихнаха да се смѣятъ, но когато пждарьтъ се показа отъ срещния баиръ, сърдичната имъ затупкаха страхливо. Пждарьтъ прегледа пакостьта, която бѣше направена и хвана Петърча за абичката.

— Утре ще доведе комисия да види какви загуби има, — рече той спокойно. — Пъкъ ти довечера кажи на баща си.

Петърчо мълчеше, бледенъ като стърнище.

— Иванъ ни накара да скриемъ магарето отъ биволицата, — обърна се Стаменко.

Иванъ скочи:

— Брей! — озъби се той. — Азъ кжде бѣхъ, бе лъжльо? Стоянь го хвана най-напредъ.

— Ти го прекара презъ синора! — обади се и Динко, като погледна сърдито Ивана.

— Пъкъ ти го караше, — плесна съ ржце Иванъ.

— Азъ не знамъ, — рече спокойно пждарьтъ. — Всички, значи, ще платите загубата. Толкова.

Въ края на краищата пждарьтъ излѣзе добъръ човѣкъ: обеща да не казва нищо, но се оплака, че цѣль день нищичко не е хапналъ. Децата подложиха торбичкитѣ си предъ него, и той дълго време ги тършува.

Оттогава децата преста-наха да си играятъ така съ дветѣ кротки добичета.

Минаха две весели лѣта. На третото вече магарето бѣше едро и здраво. Петърчо го яздѣше, но често трѣбваше да го мие. Биволицата наедрѣ, ходѣше бавно, спокойно, отмѣрено.

Една сутринъ дѣдо Петъръ дълго мисли дали да я изпрати на паша, или да си я остави въ двора.

— Защо я спирашъ, бе дѣдо? — молѣше се Петърчо. — Магарето не може самò.

— Е, хайде, нека, върви, — отстѣпи дѣдо му. — Само да я не гонишъ, чу ли?

Петърчо яхна магарето и тръгна. Биволицата се клатѣше като гимия следъ него.

Заиграни подъ единъ джбъ, децата дълго време не бѣха наглеждали добитъка. И най-малко се интересуваха за биволитѣ, защото тѣ си пасѣха кротко по мучурливитѣ мѣста, кжпѣха се въ локвитѣ и не налитаха къмъ нивитѣ. Но ето че едно момче, което бѣше отишло да връща една теличка, се изкачи на синора надъ ливадитѣ и се провикна високо. Децата подъ джба се вгледаха къмъ него. То махаше съ тоягата си, като сочеше отъ